

ONDER ENGELSCHES STUDENTEN

AGNI VAN DER TORRE

Studentenleven is een begrip dat voor velen een, hoewel vage, toch over de geheele linie gelijke inhoud heeft. Toch behoeven we het leven aan enkele universiteiten maar even van dichterbij gade te slaan of mee te maken, om te ervaren hoeveel nuanceeringen ook een studentenwereld kan vertoonen. Zien we bijvoorbeeld naar het Engelsch universitair leven, dan blijkt het studentenbestaan voor de Londensche meisjes, die we op de foto's zien verschijnen, geheel anders gekleurd dan bijv. dat van de studenten in Oxford en Cambridge. Het geeft natuurlijk al verschil of een universiteit in een wereldstad als Londen staat of in zulke rustige plaatsen als Oxford en Cambridge, waar, in de afzondering te gemakkelijker iets van de Middeleeuwsche kloostersfeer in de oude machtige stichtingen kan bewaard blijven. Maar van grootere betekenis wordt het als we bedenken dat een universiteit als de Londensche is, zijn meeste studenten uit de stad zelf kan betrekken, waardoor het leven op kamers of in studenten-tehuizen overbodig wordt. Men komt slechts voor de lessen bijeen en zet daarna, behoudens de uren in de clubs doorgebracht, zijn

bestaan thuis voort. Ieder voelt wat dit zeggen wil. Want hoeveel hechter wordt de band met de medestudenten, daar, waar men van huis weg, in een nieuwe omgeving saam met andere jonge mensen van gelijke leeftijd en met gelijkgestemde idealen in een vanzelfsprekend contact deze aparte studentenwereld bouwt. Een eenzellig student zou echter ook dan nog zich afzijdig kunnen houden van alle gemeenschappelijk samenleven, doch in de oude Engelsche universiteiten is dit niet mogelijk. Het leven in een College, studenten-hospitum en leerschool tegelijk, is daar verplicht; iets wat goed overeenkomt met het opvoedingsdoel dat men zich in aristocratische middens stelt. Want niet de kans op een gunstige baan, noch de studie om zichzelf wordt daar in de eerste plaats gezocht, maar de vorming van lichamelijk en geestelijk harmonisch ontwikkelde mensen. Zulk een opvoeding, waardoor de zoon tot een waar gentleman, de dochter tot een lady gevormd zou worden, vraagt immers meer dan academische wetenschap; ze moet ook de geschiktheid bevorderen om zich in iedere levenssfeer en onder allerlei omstandigheden op een waardige

wijze te gedragen. Thuis zouden de ouders of zou de gouverneur hierin richting kunnen geven, doch zoodra de studententijd aanbreekt valt die steun weg. Het is nu echter het College met de leidinggevende personen, die deze taak overneemt en zoo de opvoeding tijdens de studentenjaren tot een gesloten geheel maakt. Echter moeten we hier niet aan strenge gebondenheid denken; buiten het feit dat ieder verplicht is om middernacht binnen te zijn, blijft het toezicht uiterst soepel en is er tusschen den student en dengene, die bij de studie leiding geeft, of bij den geestelijken raadgever die hier ook niet ontbreekt, een kameraadschappelijke verhouding. Ieder internaat — want er zijn er velen — heeft natuurlijk zijn eigen faam en het is dus zaak zich een daarvan, geadviseerd door oudstudenten en familie, te kiezen. Want niet voordat men in zulk een College is toegelaten, kan men zich op de Universiteit laten inschrijven. Een viertal van zulke Colleges zijn in Oxford voor de meisjesstudenten. In 1866 nam de beweging om voor haar toegang te verkrijgen een aanvang. De vrouwen en zusters van professoren, die aanvankelijk gewoon mee de lessen beluisterden, begonnen de plannen voor de meisjesstudie voor te bereiden. Het hing in de lucht, want in datzelfde jaar was in Ierland het Alexandra-College voor vrouwelijke studenten geopend en het jaar daarop had men het op de universiteit te Londen reeds tot speciale examens voor vrouwen gebracht. In de traditioneele middens was men dus niet een van de eersten, doch ook daar won men stilaan veld, al moest men tot 1920 wachten voor de academische graden voor vrouwen bereikbaar werden.

Daar nu, in een van deze Colleges, wordt de meisjesstudente opgenomen in het typische studentenbestaan.

Heeft ze tijdig huisvesting kunnen bekomen, dan trekt ze er in October heen. De zitkamer die haar is toegewezen valt meestal mee. Hoewel niet luxueus, is ze toch heerlijk ruim en comfortabel. Het slaapvertrekje is maar klein, maar de ouderen die haar komen inwijden kunnen haar troosten, dat ze daar toch in haar slaap

niets van merkt. Met allerlei snuisterijen van huis meegebracht, wordt de werkkamer al gauw tot een eigen home omgetooverd en degenen, die op dezelfde gang wonen en uit en in wippen, verjagen er de stilte. Straks als de gong voor het middagmaal klinkt en het heele huis in beweging brengt, trekt ze mee naar de gemeenschappelijke tafel beneden in de hall. Want wat men zich ook op de eigen kamer kan laten bedienen, „dinner” blijft de gemeenschappelijke maaltijd.

Men kan zich daar desnoods van onthouden, doch wat heeft dat voor zin, want men is toch verplicht voor minstens vier dinners per week te betalen. En wie zou bij deze bijeenkomsten niet tegenwoordig willen zijn? Hoewel de leidsters van het College mee aan de tafel zetelen, heerscht er een ongedwongen sfeer en krijgt de scherts vrij baan.

Als de uren van sport en spel, die na de middagmaaltijd volgen, verstreken zijn, keert de studente naar haar kamer terug. Dan kan het er gezellig worden. Wie de morgen ernstig aan zijn werk heeft besteed, brouwt nu, zooals ook de heerenstudenten er vanouds doen, haar eigen thee en neemt tijd om met de vriendinnen dit intiem oogenblik te genieten. In dit bestaan, waarin men als vanzelfsprekend met alles wat er toe behoort verbonden wordt, kan men zich niet afzijdig houden. Men moet iets zijn voor de geheele groep, maar voor het eigen College in

het bijzonder. Dit spreekt reeds in huiselijke- en studieaangelegenheden, maar vooral ook op het gebied van sport. Wie daar een goede kracht is en zijn College helpt hooghouden verdient te meer waardeering. Dat dit onder de meisjesgroep niet in zoo sterke mate geldt als bij de overige studenten, spreekt voor zich, doch meedoen is ook hier de leus. Tusschen twee en vijf uur liggen de Colleges dan ook uitgestorven en zoekt ieder op water of veld zijn vermaak, 't zij dat men als een eerste kracht meespeelt in een tennismatch, of slechts een eenvoudige wandeling maakt langs het netwerk van voetpaden door de wijde velden buiten Oxford. Hier zoowel als op de lessen in de universiteit ontmoet men de vele medestudenten. Doch ook de clubs zijn daar die hun bestaan tot een eenheid binden. Er zijn er van allerlei aard en met allerlei doel. De groote debatingclubs die reeds een voorschool voor politieke leiders kunnen zijn, kunnen voor de meisjes niet het belangrijkste wezen. Op sociaal en philanthropisch gebied zoeken zij echter meer hun werk. Vooral de Iersche meisjesstudenten verdienen hier lof. Hun gilde te Dublin nam huisvesting van armen, kindervacantie-kolonies, werk onder fa-

brieksmeisjes etc. in het programma op en de studeerende meisjes staan daarbij steeds zelf met de daad gereed.

Al deze clubs en vereenigingen vormen echter slechts kleine kringen in het eene groote bestaan waarin menschen van gelijke leeftijd en met gelijke idealen samenleven.

Een bijzondere kleur bleef dit leven in Engeland steeds behouden door de religieuze noot die in de oude stichtingen nooit ontbreekt. Weliswaar is de oorspronkelijk godsdienstige opvoeding op de achtergrond geraakt en worden de kapellen die men overal aantreft door velen meer om hun schoonheid dan als Godshuis geëerbiedigd, doch in algemeene gesprekken God loocherende ideeën voor te staan, is ongeoorloofd. Dit leven, dat van jaar tot jaar verglijdt met zijn uren van hard werken, zijn tafelgezelligheid en intieme gesprekken in de internaten, zijn ontspanning bij sport en spel, heeft ook zijn ups and downs. Heel zeker in de diepte van al deze jonge levens die hier saamzijn zelf, maar ook naar buiten in de vormen van het academisch bestaan, Er zijn de tijden van ingespannen werken, voor men met vacantie naar huis trekken kan en er zijn ook

de feestelijke hoogtijden. Wie kent niet hun demonstraties op sportgebied, zooals de snelle race der roeiers? Welk een kleurig vertoon geeft dit, niet alleen door de rijen studenten in de spitse sloepen op de rivier, maar ook door de aanmoedigende toeschouwers langs de schilderachtige oevers. En dan is er, aan het einde van het academisch jaar, als men van de dreiging der examens verlost is, het gala-festijn van het jaarlijksch Commemoration-Ball. Echter blijft er nog een gebeurtenis te noemen waarvan de feestelijkheid, evenals bij de examens, afhangt van het succes dat wordt geoogst. Het zijn de voor de Engelsche student zoo belangrijke prijsuitdeelingen, doorgaans behaald voor het inleveren van het beste opstel over een te voren afgekondigd onderwerp, of voor het afleggen van een bijzonder examen. Natuurlijk is het winnen van een of meer der vele mogelijke prijzen al iets eervols, doch het beteekent voor de onbemiddelde student ook meer dan dat. Wellicht hebben we reeds gedacht, als we van het leven in de Colleges lazen, dat minder goeden hier geen kans kregen. Dat is nu juist niet zoo. De oude universitaire corporaties zijn stichtingen, welke niet alleen de professoren doch ook de studie van vele leerlingen bekostigen, evenwel zoo, dat de student als het ware door zijn studie zelf zich een bestaan verschaft, doordat hij met zijn werk een bedrag uit een van de vele fondsen wint.

Dit systeem van prijzen en studiebeurzen bleef echter niet tot de oude stichtingen beperkt, ook op de staatsuniversiteiten werd de studenten een kans geboden zich op deze wijze te onderscheiden en belooningen te genieten. Hoeveel tijd en aandacht wordt er niet aan besteed en met hoeveel spanning zien we dan ook de meisjes de uitslag verwachten. Over het algemeen staan echter de jongere universiteiten zooals de Londensche, lager aangeschreven. Beroepsbelangen kwamen te zeer op de voorgrond en kweekten er de Amerikaansche businessgeest. De bijzondere opvoeding, die men in de Colleges krijgt, ontbreekt hier doorgaans, evenals de sportieve training. Maar al is er dan niet dat breed georganiseerde samenleven in een aristocratische sfeer vol oude tradities, er blijft nog zooveel goeds wat eigen is aan alle studentenleven. Wat legt beter vriendschapsbanden dan het samen werken aan een ernstige taak in een zelfde geestelijke sfeer? En welk een contact geeft het altijd weer nieuwe plannen bouwen voor de clubavonden, om niet al die moeilijk bepaalbare elementen te noemen waardoor men zich in een studentenbestaan onderling verbonden weet. We behoeven er de foto's maar op aan te zien om iets van de saamhoorigheid te ervaren die spontaan in zulk een wereld van jonge studeerenden groeit.

ONS BOEKENHOEKJE

Tusschen Zuiderkruis en Poolster, door Ben van Eysselstein. Uitgegeven door H. P. Leopold, Den Haag.

De hoofdpersoon in dit boek is de matroos Hubert de Vries, die den schipper de Zwart haat en hem van Zuiderkruis tot Poolster achtervolgt. Deze roman is vlot geschreven, en boeiend verteld. Het lijkt ons echter geen geschikt boek voor de gezins-tafel, daar het hier en daar wel wat erg ruw is.

Een boek van denzelfden uitgever, dat onze lezers waarschijnlijk meer zal interesseeren, is: *Madame Curie, haar leven en werk*, beschreven door haar dochter Eve Curie.

Op eenvoudige wijze wordt verteld van het doorzettingsvermogen en hoogstaand karakter van deze geniale vrouw. Als zij door haar ontdekking tot groote roem gekomen is, trekt ze zich, wars van elk openbaar vertoon, in alle bescheidenheid terug en wenscht het liefst met rust gelaten te worden. We twifelen er niet aan of iedere jonge vrouw zal met genoegen dit boek lezen.

In het *Octobernummer* van „*Beyer's Mode für Alle*” is een prijsvraag uitgeschreven, onder het motto: „Welk is het meest gevraagde model?” Dat het antwoord hierop niet gemakkelijk valt, merken we reeds **bij het doorbladeren van het nummer**; het bevat

o.a. smaakvolle middagjaponnen, rokken, lingerie, enz. Het is weer een uitstekend verzorgd nummer.

De Vitamines, Een overzicht ten dienste van allen, die in onze voeding belang stellen, door Dr. J. J. Hoff en C. G. Hoff-Vermeer. Dit boekje verscheen bij de N.V. J. Noorduynd en Zoon te Gorinchem.

Weet U reeds?..... Duizend nuttige wenken en raadgevingen voor iedereen, een handig boekje door de Fa. F. Ziekenoppasser & Co. te Amsterdam uitgegeven.

Pawel Smoljonyj, een ware geschiedenis van een voormaligen Russischen dwangarbeider. Op verzoek gratis te verkrijgen bij de Ned. Drie Cents Vereeniging, Berkenlaan 41, Zeist.

We ontvingen twee *Nevada-wolboeken*, uitgegeven door de Firma Nygh en van Ditmar N.V. te Rotterdam. In het *Wol-mode-boek* no. 26 worden handgebreide babykleertjes besproken. Het andere: *Wol-mode-boek* no. 27 geeft patronen van gebreide damesjaponnen, deux-pièces, meisjesjurken, heeren-pulloveren en wintersport-garnituren. De beide boeken zien er goed verzorgd uit. Mooie foto's geven de besproken modellen duidelijk weer.

Van Turkenburg's Zaadhandel te Bodegraven ontvingen we de *Herfst-prijscourant van Bloembollen*. Er wordt ons in deze fraai-geïllustreerde catalogus een keur van bollen aangeboden. Tevens wordt ons een keur van bollen aangeboden. Op aanvraag wordt hij ons gratis toegezonden.